

Högsta domstolen
Box 2066
103 12 Stockholm

Överklagande av en hovrättsdom – övergrepp i rättssak m.m.

Klagande

Riksåklagaren
Box 5553
114 85 Stockholm

Motparter

1. RR

Offentlig försvarare:
Advokaten LB

2. HZ

Offentlig försvarare:
Advokaten LJ

Saken

Övergrepp i rättssak m.m.

Överklagade avgörandet

Hovrättens för Västra Sverige, avd. 2, dom den 2 december 2010 i mål nr B
1425-10

Yrkande

Jag yrkar att Högsta domstolen, med ändring av hovrättens dom, bestämmer påföljden för var och en av RR och HZ till fängelse.

Bakgrund

Åtalet

RR och HZ åtalades för människorov, mindre grovt brott, utpressning och övergrepp i rättssak enligt följande gärningsbeskrivning.

R och Z har gemensamt och i samråd och samförstånd någon gång under perioden den 28 oktober till och med den 1 november 2009 i Veddinge

bemäktigat sig och för bort FK, FLK och PE med uppsåt att skada dem eller att utöva utpressning.

R och Z har därvid tvingat FK, FLK och PE att åka med i en skåpbil några kilometer till ett ensligt beläget område. Där har R tilldelat envar av målsägandena slag i ansiktet som orsakat smärta. R och Z har fällt uttalanden med innebörd att målsägandena skulle misshandlas eller dödas. Z har förstärkt hoten genom att hålla en batong i händerna. Målsägandena har sedan körts tillbaka till Veddinge. R och Z har även krävt målsägandena på sammanlagt 1 500 kronor, eller 500 kronor vardera, och uppgivit att om de inte erlade betalning senast visst datum så skulle beloppet dubblas samt att de skulle misshandlas om betalning inte erlades. Hoten har varit ägnade att framkalla allvarlig fruktan för egen och annans säkerhet till person. Målsägandena har erlagt betalning med i vart fall viss del av det krävda beloppet inom en vecka.

R och Z har vidare fällt uttalanden med innebörd att målsägandena skulle misshandlas eller dödas om de polisanmälde händelsen.

Tingsrättens dom

RR och HZ förnekade gärningarna.

Utöver förhör med målsägandena ägde förhör rum med flera vittnen samt åberopades viss skriftlig bevisning.

Tingsrätten fann att bevisningen till stöd för åtalet inte var så robust att det kunde anses ställt bortom rimligt tvivel att någon av de åtalade händelserna inträffat. Tingsrätten ogillade därför åtalet i sin helhet.

Hovrättens dom

Åklagaren överklagade tingsrättens dom och yrkade att hovrätten skulle döma RR och HZ i enlighet med åtalet.

Samma skriftliga och muntliga bevisning som vid tingsrätten åberopades. Därutöver ägde förhör rum med vissa nya vittnen.

Hovrätten dömde både RR och HZ för utpressning och övergrepp i rättssak till villkorlig dom med samhällstjänst 100 timmar. Om fängelse i stället hade valts som påföljd skulle fängelse i tre månader ha dömts ut.

Hovrätten fann att det inte visats att målsägandena tvingats in i bilen på ett sådant sätt att RR och HZ kunde anses ha bemäktigat sig och fört bort målsägandena på sätt som krävs för att det ska vara fråga om människorov. Inte heller fann hovrätten det visat att de tilltalade haft uppsåt att beröva målsägandena friheten. Hovrätten fann därför att RR och HZ inte skulle dömas för olaga frihetsberövande.

Hovrätten fann det emellertid styrkt att RR och HZ, tillsammans och i samförstånd, genom misshandel och hot om brottslig gärning förmått målsägandena att betala pengar till RR, varför RR och HZ dömdes för utpressning.

Hovrätten fann det vidare styrkt att både RR och HZ till målsägandena uttalat ett underförstått hot om våld i syfte att hindra dem från att polisanmäla händelsen. RR och HZ dömdes därför även för övergrepp i rättssak.

I påföljdsdelen uttalar hovrätten bl.a. följande.

Den brottslighet som RR och HZ ska dömas för har ett straffvärde som motsvarar fängelse tre månader. Övergrepp i rättssak är brott av sådan art att det föreligger en presumtion för att bestämma påföljden till fängelse. Som särskilda skäl för villkorlig dom i stället för fängelse kan rätten beakta om den tilltalade samtycker till att domen förenas med en föreskrift om samhällstjänst och en sådan föreskrift är lämplig med hänsyn till den tilltalades person och övriga omständigheter.

Den saknas särskild anledning att befara att RR och HZ kommer att göra sig skyldiga till fortsatt brottslighet. De har samtyckt till samhällstjänst och får bedömas vara lämpliga att utföra samhällstjänst. På grund härav anser hovrätten att påföljden för RR och HZ kan bestämmas till villkorlig dom med samhällstjänst. Om fängelse i stället hade valts som påföljd, skulle fängelse i tre månader ha dömts ut. Samhällstjänsten ska därför omfatta 100 timmar.

Ett hovrättsråd var skiljaktig i fråga om påföljd och fann att brottslighetens samlade straffvärde motsvarar fängelse fem månader och att påföljden med hänsyn härtill samt till brottslighetens art för envar av RR och HZ skulle bestämmas till fängelse fem månader.

Grunderna för mitt överklagande

Jag ifrågasätter inte hovrättens bedömning i skuldfrågan. RR och HZ ska därför dömas för utpressning och övergrepp i rättssak i enlighet med vad hovrätten funnit utrett.

I påföljdsfrågan delar jag hovrättens uppfattning att övergrepp i rättssak är ett brott av sådan art att det föreligger en presumtion för att bestämma påföljden till fängelse. Den fråga som främst är av principiellt intresse i målet är emellertid om presumtionen för fängelse vid ett brott av aktuellt slag, övergrepp i rättssak, bör anses så stark att villkorlig dom och samhällstjänst inte bör komma i fråga utan alldeles särskilda skäl. Vidare är av visst principiellt intresse vilket straffvärde den samlade brottsligheten ska ha.

Brottslighetens straffvärde

Målet gäller bland annat ett brottsligt förfarande som kallas ”bötning”. ”Bötning” är en relativt ny form av utpressning, eller rån, och förekommer framför allt bland unga personer. Tillvägagångssättet består oftast i att en

person konfronteras med något som han eller hon påstås ha gjort eller med en påhittad skuld, och får böta, med pengar eller exempelvis en mobiltelefon, för att slippa utsättas för våld.

I målet har de bägge tilltalade dömts för utpressning. I anslutning till utpressningsbrottet har de också gjort sig skyldiga till övergrepp i rättssak. Brottet övergrepp i rättssak innefattar ett åsidosättande av respekten för rättsväsendet och dess företrädare och påverkar möjligheterna att upprätthålla straffsystemets effektivitet.

Enligt 29 kap. 1 § brottsbalken ska straff, med beaktande av intresset av en enhetlig rättstillämpning, bestämmas inom ramen för den tillämpliga straffskalan efter brottets eller den samlade brottslighetens straffvärde. Vid bedömningen av straffvärdet ska särskilt beaktas den skada, kränkning eller fara som gärningen inneburit, vad den tilltalade insett eller borde ha insett om detta samt de avsikter eller motiv som han haft. Vid bedömningen av straffvärdet ska hänsyn även tas till försvårande respektive förmildrande omständigheter (29 kap. 2 och 3 §§ brottsbalken).

Straffskalan för utpressning av normalgraden är fängelse i högst två år. Är brottet ringa finns endast böter i straffskalan och är brottet grovt ska dömas till fängelse i lägst sex månader och högst sex år (9 kap. 4 § brottsbalken).

Straffskalan för övergrepp i rättssak av normalgraden är fängelse i högst fyra år. För ringa brott är straffskalan böter eller fängelse i högst sex månader. Om brottet är grovt ska dömas till fängelse i lägst två och högst åtta år (17 kap. 10 § brottsbalken).

Min bedömning

Hovrätten har funnit att straffvärdet för den samlade brottsligheten motsvarar fängelse i tre månader. Enligt min uppfattning har brottsligheten ett högre straffvärde än så.

Härvid bör bland annat följande omständigheter beaktas. Gärningarna måste ha föregåtts av viss planering. Brotten har riktat sig mot tre minderåriga personer, 16 respektive 15 år gamla, som befann sig i lastutrymmet i en av de tilltalades skåpbil på en plats dit de förts på de tilltalades initiativ. I denna situation har de tilltalade uppmanat målsägandena att betala ett visst belopp för att slippa våld. Även om det våld de bägge tilltalade brukat varit av ringa beskaffenhet har det framförda hotet om våld varit av mer allvarligt slag samt har detta understrukits av att en av de tilltalade hållit i en batong som han slagit mot sin handflata.

I ovan angiven situation har de tilltalade även uttalat ett underförstått hot i syfte att hindra anmälan av den i målet aktuella utpressningen. Även om sistnämnda hot, enligt vad hovrätten har funnit utrett, inskränkt sig till att målsägandena

”skulle få se vad som hände” om de vände sig till polisen har hotet, i den uppkomna situationen och mot bakgrund av de hot de tilltalade uttalat endast en kort stund tidigare, av målsägandena uppfattats som hot om allvarligare våld. Hotet om repressalier har också fått till följd att målsägandena inte velat polisanmäla det inträffade. Vidare har en av målsägandena vid huvudförhandlingen inte velat berätta något om det inträffade.

Hela situationen måste för de unga målsägandena ha framstått som synnerligen skrämmande och obehaglig och i målet har också framkommit att de efter händelsen varit rädda, haft svårt att sova, plågats av mardrömmar och inte velat gå ut. Brottsligheten har syftat till att utöva sådan makt över målsägandena att deras trygghet blivit påverkad under en längre tid. Mot denna bakgrund bör brottsligheten enligt min uppfattning ha ett straffvärde som uppgår till fängelse i fem månader.

Påföljdsval - är villkorlig dom med samhällstjänst en tillräckligt ingripande påföljd?

Den primära frågan i målet är om villkorlig dom med samhällstjänst är en tillräckligt ingripande påföljd med hänsyn till brottslighetens art.

Enligt 30 kap. 4 § andra stycket brottsbalken kan brottslighetens art utgöra skäl för att bestämma påföljden till fängelse.

Övergrepp i rättsak anses vara ett brott av sådan art att starka skäl talar för att fängelse ska väljas som påföljd i normalfallet (se prop. 2001/02:59 s. 61 och prop. 1996/97:135 s. 10). Frågan är emellertid hur stark presumptionen för fängelse är, dvs. vad som krävs för att en fängelsepåföljd ska kunna undvikas.

Hovrätten har funnit att påföljden för RR och HZ bör bestämmas till villkorlig dom med samhällstjänst.

Möjligheten att förena villkorlig dom med samhällstjänst infördes år 1999. Enligt 30 kap. 7 § första stycket brottsbalken ska rätten som skäl för villkorlig dom beakta om det saknas särskild anledning att befara att den tilltalade kommer att göra sig skyldig till fortsatt brottslighet. Enligt 30 kap. 7 § andra stycket brottsbalken kan rätten som särskilda skäl för villkorlig dom i stället för fängelse beakta om den tilltalade samtycker till att domen förenas med samhällstjänst och en sådan föreskrift är lämplig med hänsyn till den tilltalades person och övriga omständigheter.

Att en villkorlig dom kan förenas med samhällstjänst kan således vara ett särskilt skäl att frånga en fängelsepåföljd. Det finns alltså inte något hinder mot att döma till villkorlig dom med samhällstjänst i ett fall då brottets eller brottslighetens art enligt en prövning enligt 30 kap. 4 § brottsbalken lett till slutsatsen att det finns tillräckliga skäl för fängelse.

Såväl RR som HZ har samtyckt till samhällstjänst och befunnits lämpliga därtill. Vidare saknas särskild anledning att befara att de kommer att göra sig skyldiga till fortsatt brottslighet. Förutsättningar för att döma till villkorlig dom med samhällstjänst föreligger därför i och för sig.

Avsikten med att införa möjligheten att kombinera villkorlig dom med samhällstjänst var att skapa förutsättningar för att ge den villkorliga domen en större skärpa och den tillkom i uttalat syfte att erbjuda alternativ för bl.a. den grupp av lagöverträdare som tidigare med hänsyn till brottslighetens art brukat dömas till korta fängelsestraff från 14 dagar till några få månader. Som exempel på brottstyper där villkorlig dom med samhällstjänst kan komma i fråga angavs misshandelsbrott av inte alltför allvarlig art och rattfylleri (se prop. 1997/98:96 s. 96 f.).

Sedan reglerna om villkorlig dom med samhällstjänst infördes år 1999 har Högsta domstolen prövat flera mål där frågan om villkorlig dom med samhällstjänst vid artbrottslighet aktualiserats (se bl.a. Petter Asp, Svensk rättspraxis – Straffrätt 2001-2009, SvJT 2010 s. 971-976 och Berg m.fl., Brottsbalken, En kommentar, s. 30:63 ff.) Avgränsningen av tillämpningsområdet för villkorlig dom med samhällstjänst har på detta sätt förtydligats. Högsta domstolen konstaterar i NJA 1999 s. 561 att möjligheten att kombinera skyddstillsyn och villkorlig dom med samhällstjänst uppenbarligen inte varit avsedd att mer eller mindre generellt ersätta fängelse för den grupp av lagöverträdare som tidigare med hänsyn till brottslighetens art brukade dömas till korta fängelsestraff. Högsta domstolen konstaterar också att den lagstiftning som införts ställer ökade krav på individuella bedömningar, varvid främst omständigheterna kring brottet är av betydelse, men att även den tilltalades personliga förhållanden måste beaktas.

I NJA 2001 s. 570 ansågs att påföljden för narkotikabrott med ett straffvärde om tre månader borde bestämmas till fängelse med hänvisning till brottslighetens art. Villkorlig dom med samhällstjänst ansågs inte utgöra en tillräckligt ingripande påföljd för brottet och inte heller den tilltalades personliga förhållanden utgjorde tillräckliga skäl att frånga fängelse.

I NJA 2001 s. 859 som gällde påföljd för våld mot tjänsteman med ett straffvärde om en månad fann Högsta domstolen att det för att kunna frånga den starka presumtionen för att påföljden ska bestämmas till fängelse fordras att det föreligger särskilda omständigheter.

Styrkan för presumtionen för fängelse varierar beroende på brottslighetens karaktär i det särskilda fallet och omständigheterna kring brottet. Borgeke använder begreppet "artvärde" för att ange med vilken styrka brottets art talar för fängelse (Borgeke, Att bestämma påföljd för brott, 2008, s. 242). Vid vissa

brott anses skälen för fängelse vara mycket starka medan de vid andra brott visserligen anses föreligga, men i avsevärt mindre grad. Brottslighetens art väger alltså olika tungt vid olika typer av brott, således även inom en och samma brottstyp. I vissa fall kan emellertid sägas att en viss brottstyp regelmässigt, kanske till och med undantagslöst, leder till att det med hänvisning till brottslighetens art finns skäl för fängelse. Borgeke anger som exempel på en brottstyp med mycket högt artvärde menedsbrottet, där domstolarna mycket sällan dömer till annat än fängelse (Borgeke, a.a., s. 242, s. 263 och s. 265).

Ju högre straffvärdet (eller straffmättningsvärdet) är desto mindre krävs det för att brottslighetens art ska anses vara tillräcklig för att motivera ett fängelsestraff (Borgeke, a.a., s. 316 och NJA 2008 s. 653).

När det gäller artbrottslighet med högre straffvärden har Högsta domstolen i NJA 2000 s. 195 slagit fast att det vid artbrott som har ett straffvärde om fängelse sex månader måste krävas alldeles särskilda skäl för att gå ifrån presumtionen för fängelse och i stället döma till villkorlig dom med föreskrift om samhällstjänst (jfr också bl.a. NJA 1999 s. 769 och NJA 2003 s. 499).

Borgeke har schematiskt delat in olika brott som har ett artvärde i fyra olika grupper för att illustrera hur långt upp i en skala avseende straffmättningsvärdet man kan gå innan man når gränsen för när villkorlig dom och böter (eller skyddstillsyn) normalt inte längre är en tillräckligt ingripande påföljd och hur långt man normalt kan gå ytterligare i fråga om straffmättningsvärde innan man når gränsen för när inte heller villkorlig dom eller skyddstillsyn med samhällstjänst är tillräckligt ingripande, om inte alldeles särskilda skäl föreligger. I en grupp placeras Borgeke brott med mycket högt artvärde – mened, jaktbrott och olovligt återvändande till riket. Med ledning av statistiska uppgifter har Borgeke funnit att det i denna grupp döms till strängare påföljd än ”vanlig” villkorlig dom eller ”vanlig” skyddstillsyn i mellan 90 och 100 procent av fallen. I denna grupp är det enligt Borgeke aldrig möjligt att döma ut villkorlig dom med böter eller skyddstillsyn. Vidare är i denna grupp, enligt Borgeke, villkorlig dom och samhällstjänst endast möjligt vid straff(mättnings)värden mellan 14 och 21 dagars fängelse. Enligt Borgeke är emellertid rättstillämpningen på området inte präglad av enhetliga och genomgående principer, varför praxis är påfallande ”spretig”(Borgeke, a.a., s. 316 f.).

Min bedömning

För att rättsordningen inte ska hotas är det av vikt att de som medverkar i en rättsprocess skyddas mot olika former av övergrepp. Bestämmelsen i 17 kap. 10 § brottsbalken om övergrepp i rättsak är av central betydelse för detta skydd. Avsikten med bestämmelsen är att ge ett speciellt skydd för intresset av att den som utför talan eller avger en utsaga vid domstol eller annan myndighet

inte påverkas på ett otillbörligt sätt. Rättssystemet bygger bl.a. på vittnesplikten som är av stor betydelse för att rättsskipningen ska fungera tillfredsställande (se prop. 2001/02:59 s. 43). Den svenska rättsordningen bygger på att vittnen och målsägande fritt och sanningsenligt kan lämna sina berättelser inför domstolarna. De gärningar som faller in under rubriceringen övergrepp i rättssak utgör ett angrepp på rättsordningen och ytterst på samhället. Det finns därför enligt förarbetena till bestämmelsen anledning att se mycket allvarligt på sådana gärningar som faller under rubriceringen övergrepp i rättssak (a. prop. s. 46).

I NJA 1999 s. 561, som gäller påföljd för mened, uttalade Högsta domstolen att det vid brott som innefattar ett åsidosättande av respekten för rättsväsendet och som påverkar möjligheterna att upprätthålla rättssystemets effektivitet och tillförlitlighet regelmässigt föreligger en mycket stark presumtion för att bestämma påföljden till fängelse.

Enligt min mening hör också övergrepp i rättssak till dessa brott. Detta torde framgå redan av de ovan redovisade avsikterna med bestämmelsen om övergrepp i rättssak. I sammanhanget kan också anmärkas att straffskalorna för övergrepp i rättssak sedan den 1 juli 2002 anpassats till straffskalorna för mened (prop. 2001/02:59).

Även Borgeke hänför övergrepp i rättssak till den kategori brott som innefattar ett åsidosättande av respekten för rättsväsendet och som därför många gånger har ett mycket högt artvärde (Borgeke, a.a., s. 248 f.).

Övergrepp i rättssak är i sig ett allvarligt brott med ett, enligt min uppfattning, mycket högt "artvärde". Såvitt gäller den aktuella gärningen är vidare bl.a. följande att beakta. Hotet framställdes mot tre minderåriga målsägande, i nära anslutning till en utpressningssituation, där såväl våld som hot om allvarligt våld framställdes. Målsägandena befann sig vid den aktuella tidpunkten tillsammans med de bägge tilltalade i lastutrymmet på en skåpbil som tillhörde en av de tilltalade. Även om hotet, enligt vad hovrätten har funnit utrett, inskränkt sig till att målsägandena "skulle få se vad som hände" om de vände sig till polisen har hotet i den uppkomna situationen och mot bakgrund av de hot de tilltalade uttalat endast en kort stund tidigare av målsägandena uppfattats som hot om allvarligare våld. Hotet var avsett att hindra målsägandena från att anmäla ett relativt allvarligt utpressningsbrott. Hotet har lett till fruktan för repressalier för målsägandena och har också haft den effekten att målsägandena inte velat polisanmäla utpressningsbrottet. Brottsligheten har syftat till att utöva sådan makt över målsägandena att deras trygghet blivit påverkad under en längre tid. Samtliga dessa omständigheter styrker enligt min uppfattning presumtionen för fängelse och några förmildrande omständigheter vid gärningen kan inte anses föreligga.

Mot bakgrund av det ovan anförda menar jag att goda skäl finns för att övergrepp i rättssak ska anses vara en brottstyp som generellt har ett mycket högt s.k. artvärde. Presumtionen för fängelse måste således anses mycket stark, varför villkorlig dom med samhällstjänst inte kan anses som en tillräckligt ingripande påföljd, om det inte föreligger alldeles särskilda skäl.

Sammanfattande bedömning

Den samlade brottslighet som RR och HZ har gjort sig skyldiga till bör anses ha ett straffvärde som uppgår till fem månaders fängelse.

Presumtionen för fängelse bör vid brottstypen övergrepp i rättssak generellt anses mycket stark. Brottet övergrepp i rättssak bör i här aktuellt mål anses vara ett brott av sådan art att fängelse ska följa på brottet om inte alldeles särskilda skäl med tillräcklig styrka talar för någon annan påföljd. Detta gäller även om Högsta domstolen skulle dela hovrättens uppfattning beträffande brottslighetens straffvärde.

Enligt 30 kap. 4 § första stycket brottsbalken ska rätten vid val av påföljd fästa särskilt avseende vid omständigheter som talar för en lindrigare påföljd än fängelse och därvid beakta omständigheter som anges i 29 kap. 5 § brottsbalken. Några särskilda förmildrande omständigheter föreligger enligt min mening inte i målet.

Varken med hänsyn till RRs eller HZs personliga förhållanden eller i övrigt föreligger således några sådana alldeles särskilda skäl som erfordras för att i stället för fängelse bestämma påföljden till villkorlig dom med samhällstjänst.

Hovrättens dom bör således ändras i enlighet härmed och påföljden i stället bestämmas till fängelse.

Skälen för prövningstillstånd

Att övergrepp i rättssak ska anses vara ett brott av sådan art att det finns en presumtion för fängelse framgår som ovan anges av såväl förarbeten som doktrin. Något prejudikat från Högsta domstolen när det gäller frågan hur stark fängelsepresumtionen ska vara för brottet övergrepp i rättssak finns emellertid inte. Övergrepp i rättssak är inte något sällsynt förekommande brott.

Av kriminalstatistik från Brottsförebyggande rådet för 2009 framgår följande beträffande övergrepp i rättssak som huvudbrott. Det sammanlagda antalet lagföringar var 398, varav 392 domslut, 3 strafförelägganden och 3 åtalsunderlåtelse. Av domsluten avsåg 135 fängelse, 1 sluten ungdomsvård, 8 rättspsykiatrisk vård, 64 skyddstillsyn (2 med fängelse, 19 med kontraktsvård och 18 med samhällstjänst), 45 villkorlig dom (36 med samhällstjänst), 42 ungdomsvård (innefattar även ungdomsvård förenat med ungdomstjänst), 65

ungdomstjänst, 16 konsumtionsdomar enligt 34 kap. 1 § första stycket 1 brottsbalken (varav 3 avsåg fängelse) och 16 böter.

Även om fängelse i stor utsträckning ådöms vid övergrepp i rättssak finns det inte någon helt entydig praxis när det gäller påföljdsval för övergrepp i rättssak. Något avgörande som gäller frågan om det föreligger särskilda skäl för att döma till villkorlig dom med samhällstjänst vid övergrepp i rättssak finns, som anges ovan, inte. För en enhetlig rättstillämpning vore det därför av stort värde med uttalanden av Högsta domstolen i denna del.

Av visst intresse är också frågan om bedömningen av straffvärdet i fall som detta som gäller s.k. bötning. Förfarandet synes ha ökat under de senaste åren och påminner om metoder som kriminella grupperingar ägnar sig åt som ett led i den grova organiserade brottsligheten. Uttalanden av Högsta domstolen när det gäller straffvärdet för denna typ av brottslighet skulle därför vara av vikt för ledning av rättstillämpningen.

I den lista med prioriterade prejudikatfrågor som Åklagarmyndigheten och Ekobrottsmyndigheten gemensamt har tagit fram för år 2011 framförs också ett behov av vägledande uttalanden beträffande bl.a. bedömningen av straffvärdet av övergrepp i rättssak. Detta på grund av att många åklagare upplever att det blivit vanligare att målsägande och vittnen inte vågar ställa upp vid rättegångar. Även om rädslan inte fullt ut motsvaras av en faktisk ökning av våld och hot mot vittnen, utgör den ändå ett reellt problem.

Det förhållandet att vissa ändringar i 29 kap. 1-3 §§ brottsbalken trädde i kraft den 1 juli 2010 (SFS 2010:370, prop. 2009/10:147, bet. 2009/10:JuU32, rskr. 2009/10:272), och således efter det att här aktuella brott begicks, bör inte hindra en prövning av Högsta domstolen i detta avseende.

Bevisuppgift m.m.

Jag åberopar inte någon bevisning. Målet torde kunna avgöras utan huvudförhandling.

Kerstin Skarp

Hedvig Trost

Kopia till:

Utvecklingscentrum Malmö
Åklagarkammaren i Halmstad (AM-179349-09)

